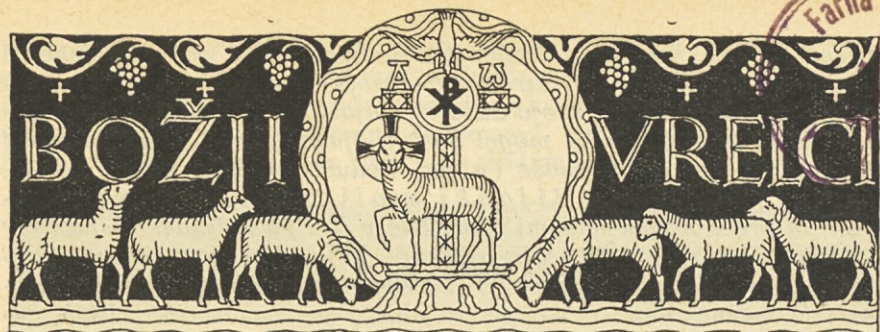

LETO III. LITURGIČNO GLASILO ŠT. 7-8

Dr. Rudolf Blüml:

Za liturgično obnovo

(Nadaljevanje)

Posamezna področja liturgične obnove

II. SVETE KNJIGE

Z razumevanjem in zanimanjem za sveta dejanja se bo v vernikih samo po sebi vzbudilo tudi zanimanje za svete bogoslužne knjige, ki so vidni, zgovorni izraz Duha, iz katerega se rode sveta dejanja. V skupini sv. bogoslužnih knjig zavzemajo prvo mesto sledeče knjige:

1. Sv. pismo

Sv. pismo je knjiga Kristusovega življenja, ki ga v predpodobah predočuje stari zakon, v resničnosti pa novi zakon. V sv. pismu je večna Beseda, božja Beseda navzoča v vidni podobi pisane človeške besede in jo moremo uživati, kakor je tudi na drugi strani v presv. evharistiji v podobi človeškega kruha navzoča in jo moremo uživati. Zato sv. cerkev prav tako kot dnevno prejemanje sv. obhajila priporoča in vzpodbuja tudi k dnevnemu branju sv. pisma. Po liturgičnem gibanju obujena vera v resnično veličino božjega življenja bo hkrati pospeševala tudi to »duhovno obhajilo« (branje sv. pisma) in bo sv. pismo naredila za pravo nabožno knjigo našega ljudstva. (Vprav sedaj smo v novi, lični žepni izdaji dobili celotno besedilo novega zakona, Evangelije in Apostolska dela, ki si ga spričo malenkostne cene more nabaviti vsakdo!). Branje sv. pisma naj bi gojili predvsem v okviru službe božje, pri popoldanskih pobožnostih, pri devetdnevnih in tridnevnih in sličnih priložnostih. Če se bo tako beseda življenja iz tabernaklja cerkvenega učenilstva na dovette duše neutrudno razlivala, bo to tudi najuspešnejše delo proti nezakonitemu, božjeropnemu »lomljenju« duhovnega kruha božje besede, ki ga razmetujejo roke neposvečenih in nepoklicanih (»raziskovalcev sv. pisma«).

2. Mašna knjiga

Prav posebno mora liturgično gibanje težiti za tem, da bo misal, mašna knjiga postala last vsega župnijskega občestva. Saj je misal

krasna knjiga, kristjanu življenjski kašipot, ki si ob njej sleherni čas cerkvenega leta v sv. daritvi ponavzočevano življenje Kristusovo more podoživljati in za svojo dušo izrabljati. A če že popoln misal v doglednem času še ne bo mogel postati ljudska last, pa naj bi vsaj nedeljske in praznične maše (n. pr. Voduškove »Sv. maše« ali dr. Vrečarja pravkar izišli dijaški molitvenik z vsemi nedeljskimi in prazniškimi mašami!) prodrle v čim širše ljudske plasti ter nadomestile z zdravo liturgično hrano. Lepo je, kjer si župnijsko občestvo za vsako nedeljo sproti za slehernega udeleženca more nabavljati mašne obrazce, kot je to običaj pri nekaterih velikih narodih.

3. Obrednik

Obrednik, blagoslovna knjiga sv. cerkve, vsebuje vidne oblike za nevidno čudežno učinkovanje v zakramentih in zakramentalih živčega Kristusa in deloma naznačuje tudi zunanje izražanje občestvene službe božje. Vsekakor ima tudi verno ljudstvo sv. pravico do zavestno umevajočega posredovanja milostnih in blagoslovnih zakladov te knjige. Nujno je potrebno v vernikih buditi zanimanje in omogočati razumevanje teh često le preveč skritih zakladov v obredniku. To delo je toliko bolj potrebno in je tudi toliko lažje, ker imamo že ne samo slovenski prevod obrednika, ampak celo tudi pravico rabe v domačem jeziku. Kako koristno bi bilo spregovoriti v kaki pridigi tudi o obredniku in ga v gotovih obdobjih tudi razlagati. Kako vse drugače bi si ljudstvo želelo krščanskega blagoslova!

4. Brevir

Tudi brevir mora verno ljudstvo spoznati kot molitveno in pevno knjigo sv. cerkve vsaj v glavnih obrisih. Liturgična prenova je tudi tukaj že dala mnogo dragocenih pobud in ustvarila nekaj važnih pripomočkov. Nemci imajo že nekaj prav čednih ljudskih izdaj brevirja, ki so ga oskrbeli Klosterneuburg, Maria-Laach, Sekova, itd. Ob teh prestavah in pripomočkih je dušnemu pastirju omogočeno dvigniti zaklade molitve, pouka in vzpodbude, ki jih krije brevir, ter jih uporabiti za duhovni podvig ljudstva. Želeti bi bilo, da bi tudi pri nas ob raznih bogoslužnih slovesnostih namesto izumetničenih in plitvih beril izrabljali lepa in klena berila iz brevirja. Če nam bo brevir res knjiga molitve, berila, pesmi in premišljevanja, bo duhovnik čutil srčno potrebo, da bo od teh dragocenih zakladov vsaj malo delil tudi drugim bratom in sestram v Kristusu. (Dalje sledi)

P. Metod Turnšek S. O. Cist.:

Življenje od božjega oltarja

(Nekaj razmišljanj o sveti maši)

(Nadaljevanje)

2. Dejanju božjega počaščenja in božje slave pa moramo pridruževati dejanje božje zahvale! A najlepšo božjo zahvalo daje vprav presv. evharistična daritev, ki se v njej sam božji Sin vsemogočnemu Očetu, večnemu Bogu zahvaljuje za vse dobrote stvarjenja in vladanja vesoljstva, z njim združeni pa tudi mi z vsem angelskim zborom vred

prinašamo presv. Trojici najlepšo pesem zahvale (evharistije). Z darovanjem sv. mašne daritve se na najodličnejši način resnično izpolnjuje, kar poje v predglasju sv. cerkev, da se sv. Gospodu spodobi zahvala: vedno in povsod. Tako božje počaščenje in zahvaljevanje pa je za nas silne življenjske važnosti. Zakaj ko-

»To delajte v moj spomin«

(Relief v opatijski cerkvi trapistov v Banjaluki)

likor bolj Boga slavimo in molimo, ljubimo in zahvaljujemo, toliko bolj se tudi Bog ljubeče sklanja k nam in našim potrebam. 3. Vprav v nešteti dušnih in telesnih bolečinah in potrebah pa naše zdihe in prošnje vsemogočni Bog uslišuje najuspešneje po svojem Sinu Jezusu Kristusu, evharistični Žrtvi, ki v sv. maši svoje in naše prošnje »z neizrekljivimi vzdih« polaga pred prestol božjega usmiljenja in »je uslišan radi bogovdanosti«, radi svoje še vedno žrtvujoče se volje in pokorščine. Sv. maša je zatorej najmogočnejša prošnja daritev. Kdor si torej želi čim uspešnejšega uslišanja svojih prošnja, naj se samo čim tesneje sklene z božjo Žrtvijo, sv. Hostijo. Kajti po sv. maši, pravi sv. tridentski zbor, resnično »dosegamo usmiljenje in najdemo milost v potrebi«. 4. Toda moč presv. evharistične daritve je zveličavna ne samo za nas, marveč se bogato razliva tudi na naše bližnje in daljne krščanske brate, ki so v stiskah in potrebah, zmotah in grehah. Isti sv. tridentski zbor pravi, da »ta daritev potolaži Gospoda, podeli milost in dar pokore ter odpusti tudi največje žalitve in grehe«. Ta s p r a v n a vrednost sv. maše je v vsem obilju sadonosna za nas same in vse žive, a prav tako za vse v Kristusu umrle, ki v življenju še niso zadostili za svoje prestopke. Sv. maša zmanjšuje časne kazni in vodi vse verne h Kristusu v večno blaženost.

7. Evharistični obed

Naš Gospod Jezus Kristus je pred uro svojega trpljenja zapustil svoji sv. cerkvi veliko skrivnost presv. evharistične daritve s sv. oporoko: To delajte v moj spomin! Kristusove poslovilne besede so izzvenele v povsem se žrtvujoči velikoduhovniški daritvi in presrčni molitvi: »Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, ki si mi jih dal, da bodo eno kakor midva... da bodo vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bodo tudi oni v nama eno, da bo svet veroval, da si me ti poslal« (Jan 7, 15). Kristus je s svojo gorečo, stopnjujočo se prošnjo pač hotel poudariti, naj bi apostoli in vsi verniki, čeprav različne osebe, bili eno v mišljenju in notranjem življenju, bili eno v resnični medsebojni bratski in božji ljubezni. Toda vezi take iskrene, duhovne bratske in božje ljubezni pa ne more ustvariti zgolj zavest k nekemu skupnemu, čeprav nadnaravnemu, od Boga danemu nazoru, marveč taka resnična, trajna vez pravega krščanskega bratstva in ljubečega edinstva more temeljiti še na stvarnejši, globlji podlagi. In ta temelj je udeležba pri telesu Kristusovem in krvi Kristusovi. »Ker je en kruh, smo mi, ki nas je mnogo, eno telo; vsi smo namreč deležni enega kruha« (1 Kor 10. 16. 17.).

Udeležbo pri Kristusovem telesu in njegovi krvi pa omogoča le presv. evharistična daritev. A če to daritev prav pojmuje, da je to občestvena daritev, duhovnikova in vernikov, da vsi prisotni skupno darujejo Bogu en dar — Kristusa, potem pa povsem naravno sledi, da se posvečenega božjega daru z duhovnikom v sv. obhajilu morajo udeležiti tudi verniki, kakor to že samo po sebi zahteva običajni pojem daritve in kakor so to tudi prvi kristjani dosledno izvajali. Kristjan, ki pobožno prisostvuje mašni daritvi, zadosti sicer svoji dolžnosti in je vsekakor deležen splošnih in posebnih darov sv. maše, ki jih more nameniti za zveličanje bližnjih in svoje lastno, vendar pa bo njegova daritev veliko popolnejša in plodovitejša, če se udeleži tudi evharističnega obeda sv. obhajila. Potem bo tudi to, kar z duhovnikom tako goreče prosi: »da nam ta daritev postane telo in kri tvojega ljubljene Sina; da bi vsi, ki od tega oltarja prejmemo presv. telo in kri tvojega Sina, bili polni vsega nebeškega blagoslova; da bi nam združitev in daritev telesa in krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki ga prejmemo, bila v večne življenje«, res odgovarjalo resnici in doseglo svoj namen. Tudi one tri prekrasne mašne molitve pred sv. obhajilom imajo le tedaj svoj pravi zmisel, če vernik res prejme tudi sv. obhajilo. Tak potem tudi doslovno izpolni Kristusovo voljo, ki pri vsakem sv. spremenjenju znova kliče: »Vzemite in jejte od tega vsi... vzemite in pijte iz njega vsi.«

Sad in zveličavna moč mašne daritve se nedvomno najlepše izkazuje po sv. evharističnem obedu. Zakaj tukaj se izvršuje čudovita skrivnost, da človek-kristjan postane deležen božje narave, ne samo po božji ljubezni in milosti, marveč tudi stvarno, kakor pravi sv. Janez Krizostom, s tem da se včlenimo v Kristusovo božje telo, v njegov božji krvni obtok. Tako uživanje božje hrane pa v nas prenavlja naše bistvo, in sicer toliko lepše, čim pogostnejša je ta

nebeška hrana in čim vestneje se nanjo pripravljamo in jo v svoj prid izrabljamo. Presv. evharistični obed je vir našega duhovnega, krepostnega napredka, vir prave krščanske bratske skupnosti, ljubezni in edinosti, vir prave krščanske socialne pomoči. Naše geslo bodi: Kolikorkrat k sv. maši, tudi k sv. obhajilu! (Konec)

P. Herman Vodenik O. C. R.:

Liturgično leto

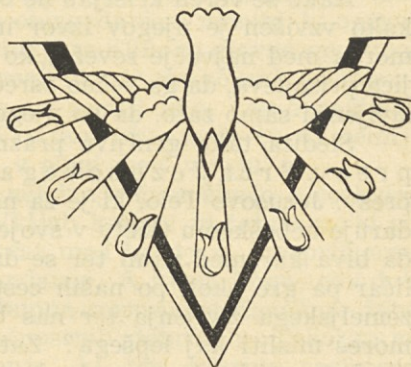
(Nadaljevanje)

B i n k o š t i. Gospodov Duh je napolnil vso zemljo. Aleluja! — Praznik Sv. Duha.

Tam so bili zbrani Marija in učenci. »In nastal je nagloma z neba šum, kakor prihajajočega silnega vetra, in napolnil je vso hišo, kjer so sedeli. Prikazali so se jim jeziki kakor plameni in se porazdelili ter obstali nad slehernim po eden. In napolnjeni so bili vsi s Sv. Duhom.« (Apd 2, 2. 3. 4.) Šumni veter je silovitost ljubezni, ki je prišla prerajat svet. Kakor je ob stvarjenju Sv. Duh »plaval nad vodami« in nekako ogrel mrtvo zemljo, da je na njej vse oživel, tako hoče zdaj svet preroditi k novemu, nadnaravnemu življenju. Najprej napolni apostole in učence. In kolika sprememba! Peter, ki je nedavno trepetal pred ubogo deklo, se zdaj spravi kar nad pravake: »Poglavarji ljudstva in starešine, poslušajte!« (Apd 4, 8.) Vsi apostoli, ki so dotlej iz strahu pred Judi vrata tako skrbno zapahovali, nastopijo takoj z ognjevitimi besedo ter pridobe kar cele množice. Rojstni dan sv. cerkve, delo Sv. Duha. Ali božji piš veje dalje z isto silo. Narod za narodom zajame, dušo za dušo si osvoji. Kolika sila ljubezni, da je vrgla k Jezusovim nogam toliko ljudstev ter jih naučila klicati Boga: Oče naš! Klic Sv. Duha v dušah.

Kako silovito deluje Duh ljubezni v dušah, katerega sprejmejo popolnoma! Kakor viharja, tako tudi ljubezni ne more nič ustaviti. Apostole je gnala po vsem svetu, da so ga pridobili Kristusu, in nazadnje v mučeniško smrt. Za njimi tisoče in tisoče drugih. In kaj, če ne Duh ljubezni trga toliko src od njihovih najdražjih ter jih žene v razne redovne družbe, da se posvetijo apostolskemu delovanju bodisi z besedo, bodisi z molitvijo in s spokornim življenjem.

Umevno je torej, zakaj izraža sv. cerkev v liturgiji toliko radost. Invitatorij je sestavljen iz samih Aleluj, kakor na veliko noč. Pri nobenem drugem prazniku ne slišimo v uvodnem spevu takih besed kakor danes: »Kristus je razlil današnji dan Duha na posinovljene otroke; zato prekipeva veselja in radosti ves svet in vsa zemlja.«

Veni, Creator Spiritus... O pridi,
Stvarnik Sv. Duh

Kako ne? Saj smo prejeli Tolažnika, ki ga je bil obljubil Kristus ter se danes v naših dušah obnavlja isti čudež kakor na prvi binkoštni dan: Kristus razlije Sv. Duha na posinovljene otroke. Lepo opeva sv. cerkev njegovo delovanje v naših dušah: »Ti olajšaš nam bridkost, ti si dušam sladek gost, ti prinašaš jim moči. V težkem trudu si nam mir, v vročem dnevu hladen vir in tolažba v žalosti.«

Presv. Trojica. Po prihodu Sv. Duha je presv. Trojica svoje božje delo dovršila. Oče, Sin in Sv. Duh so udeležili vsak na svoj način velikanski načrt ustvaritve in odrešitve sveta. Sv. cerkev se tega globoko zaveda. Čeprav častimo Očeta, Sina in Sv. Duha vsak dan in pri vsaki molitvi, je vendar določila še poseben, veličasten praznik, ki ima namen, da obnovimo svojo vero v nedoumljivo skrivnost presv. Trojice, da jo ta dan še prav posebno častimo ter jo zahvaljujemo za vse, kar je storila za nas in kar nam še pripravlja.

Kako se veren kristjan ne bi veselil, ko premišljuje vse te lepote, kako vzvišen je njegov izvor in cilj, čeprav se na tem svetu šteje morda med največje reveže; ko se zaveda, kako si sama presv. Trojica prizadeva, da ga večno osreči, saj mu celo trpljenje pošilja v tem življenju samo zato, da bo njegova večna sreča tem večja.

Sledita tako genljiva praznika sv. Rešnjega Telesa in presv. Srca Jezusovega. Sv. cerkev počasti, kolikor le more, presv. Jezusovo Telo, ki je za nas toliko pretrpelo, ki se dan na dan daruje nebeškemu Očetu v svojem in našem imenu, ki nas ljubi tako, da biva kar med nami ter se daje našim dušam v hrano. Mili Zveličar pa gre okoli po naših cestah in poljih kakor ob času svojega zemeljskega življenja ter nas blagoslavlja. Duša krščanska, ali si moreš misliti kaj lepšega? Zato pa: »Kar le moreš, poj mu hvalo, vendar zanj bo še premalo, hvale nikdar dosti ni. Glasna slava naj odmeva in srce naj prekipeva v čudoviti radosti. Dobri naš pastir, Kruh pravi, Jezus, reši nas v težavi v svoji dobrotljivosti! Ti nas pasi, ti nas ščiti in nekoč dovoli priti nam do večnih radosti!«

Teden pozneje pa nas presv. Srce Jezusovo prosi ljubezni in zaščevanja za neverjetno neumevanje, nehvaležnost in žalitve, s katerimi mu toliko ljudi povračuje njegovo neizmerno ljubezen. Hvala Bogu, vedno več duš je, ki se mu odzivajo ter ga zares tolažijo. To je eden najprisrčnejših praznikov v letu, ki gane celo drugoverce, kadar slišijo o njem. Sv. cerkev sklepa ta dan sv. mašo s ponižno prošnjo: »Gospod Jezus, naj nam tvoji sveti darovi podelo božjo gorečnost; in ko smo občutili dobrote tvojega ljubezni polnega Srca, naj se naučimo prezirati vse zemeljsko in ljubiti nebeško.«

Pobinkoštna doba. V soboto po binkošti se velikonočna doba zaključuje. Od adventa do tega dne smo v liturgiji skrivnostno doživljali vse življenje našega Zveličarja ter smo se ogrevali ob njegovi brezmejni ljubezni do nas. Sedaj pa nastopi takozvana »doba med letom«, ki pa nima določene meje, ampak je tem daljša, čim prej je velika noč. Ta negotovost ima svoj pomen. Sv. Trojica je svoje delo za zveličanje sveta dovršila. Od strani Boga je storjeno vse. Jezus nam je nebesa odprl ter nam je pokazal pot vanje. Sv. Duh nam daje moč hoditi po njej. Kako dolgo bo potovanje trajalo, ne vemo. Prvo adventno nedeljo Gospod zopet pride kot večni sodnik.

Ta doba torej pomeni potovanje človeštva sploh, oziroma vsakega posameznika proti večnosti, nazaj k svojemu Stvarniku. Od Sv. Trojice, ki jo molimo in zahvaljujemo na zemlji, k sv. Trojici, ki jo bomo molili in zahvaljevali v večnosti; od sv. Trojice, ki na tem svetu vodi človeštvo k zveličanju, k sv. Trojici, ki bo zveličano človeštvo osrečevala. To je doba božjega žanjca. Brez prestanka seje in žanje. S svojim delom bo nehal, kadar bo poslednji snop v njegovi žitnici.

Tako smo vsaj površno spoznali, koliko duhovnega užitka, sreče in tolažbe nudi življenje z liturgijo. Razlog je jasen. Plačilo, ki ga daje Bog svojim služabnikom, je veselje. V nebesih je popolno in večno, a že tu na zemlji je človek tem srečnejši, čim bolj živi z Bogom in za Boga, čim pristrčneje se razgovarja z njim v molitvi. Pokojni ruski metropolit Antonij v Sremskih Karlovcih je poslednja leta svojega življenja pri liturgičnih opravilih vselej jokal od veseliga ganotja. V tem oziru so posebno oblagodarjeni menihi, ki opravljajo oficij v koru. Liturgično bogoslužje je njihovo glavno opravilo. Prelep poklic! Dolge ure premolijo vsak dan in vsako noč. V imenu sv. cerkve in vsega stvarstva vršijo na zemlji isto, kar opravljajo brez prestanka blaženi v nebesih. Pri tem uživajo že tu na zemlji precejšen del blaženstva, ki jih čaka v polni meri v raj.

In krščansko ljudstvo, kako je nekdanje čase živelo s cerkvijo ter se udeleževalo njenih opravil! Vkljub križem in težavam, ki so v tem življenju neogibni, je bilo takrat med kristjani brezprimerno več sreče in čistega veselja kakor dandanes. A hvala Bogu, nov duh preveva krščanske narode. Vprav obupna razrvanost današnje dobe jim vzbuja hrepenenje po višjih, večnostnih dobrinah. Tako so se jeli vpoglabljati v liturgično življenje, ki jim odkriva neslutene vrednote in lepote.

Zdenka S.:

Sv. Trojica in naša molitev

Naravno je, da se spomnimo pri molitvi — povzdigovanju duha k Bogu — tudi božje narave.

I. Vsa naša molitev je prepojena z mislijo na sv. Trojico.

II. V njej izpovedujemo svojo vero in jo častimo.

III. V njej je polnost našega življenja.

I. 1. V imenu Očeta in Sina in Sv. Duha začenjamo vsako molitev. Naj bo to očenašek kmetske ženice ali najbolj slovesna sv. maša ali znamenje križa, preden se lotimo kakega dela, katero izročamo božji Previdnosti.

— V imenu Očeta, Stvarnika: čigar stvari smo, kot izdelek jih rabimo po zamisli, katero je zanj položil mojster;

— v imenu Sina, v katerem se skloni sleherno koleno;

— in Sv. Duha, ki nam daje spoznanje in moč, da izpolnujemo božjo voljo.

2. Čast bodi — ali podobno končujemo sleherno molitev. S to željo nadomestimo, ako je bila naša molitev pomanjkljiva in izpovedujemo svoj poslednji življenjski namen.

Ob koncu sv. maše ali sicer nas blagoslovi vsemogočni Bog: Oče, Sin in sv. Duh.

3. Ne le okvir, tudi vsebina naše molitve je polna misli na Sv. Trojico. Med sv. mašo, najpopolnejšim dejanjem božjega češčenja, pri Gloriji s pozdravom, pri molitvah s prošnjo, po povzdigovanju z dejanjem damo po Kristusu, z njim in v njem Bogu Očetu v edinstvi sv. Duha vso čast in slavo.

Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu

Po Kristusu: On, Bog in človek, je veliki Duhovnik, pot in življenje; nihče ne pride k Očetu, razen po njem.

Po darovanju prosimo sv. Trojico, naj sprejme naš dar, po sv. daritvi, naj ji bo naše opravilo prijetno.

II. Izrecno izpovedujemo svojo vero v molitvi vere, najbolj pa se poglobimo v vsebino te resnice v predglasju sv. maše na praznik sv. Trojice, ko hočemo dati čast Bogu Očetu vsemogočnemu, ki je z edino-rojenim Sinom in Sv. Duhom en Bog, en Gospod: ne v edinstvu osebe, temveč v Trojici ene narave.

Izpoved vere in češčenje pa sta neločljivo povezana: sleherno priznanje je češčenje in obratno. V premišljevanju lastnosti in v priznanju sv. Trojice vzklikne sicer umer-

jeni sv. Pavel: O nepojmljivo, vseobsežno bogastvo božje modrosti, božjih sklepov! (ber. praznične maše sv. Trojice.) Blagoslovljena, ji kličemo tudi mi (v verzih ob vst., grad., dar. praznične maše sv. Trojice). Zakaj? — Ker se nas je usmilila. Bolj točno nam pove vzrok veselja sv. evangelij (praznična maša sv. Trojice): V imenu Očeta in Sina in sv. Duha smo bili krščeni, t. j., smo zaživelili nadnaravno življenje otrok božjih.

III. Prva misel v molitvah praznika sv. Trojice: po veri smo spoznali sv. Trojico, po veri jo molimo, naj nas ista vera varuje vsega zla; naj nam koristi na duši in na telesu; naj nas vse napravi sebi večni dar.

2. misel cerkv. leta: Ko so minili prazniki, posvečeni božjemu odnosu do nas (božič: spomin Kristusovega prihoda, velika noč: odrešenja, binkosti: posvečenja), praznujemo god sv. Trojice, posvečen bistvu Boga samega.

Na podlagi dokazov božje ljubezni, s pogledom na božjo popolnost in vseobsežnost stopimo v drugo polovico cerkv. leta in se zaupno lotimo dela na božjih načrtih, da bi bila čast Očetu, ki ga hvalijo vse stvari: Svet, svet, svet — in Sinu, čigar udje in mladike

smo — in Sv. Duhu, ki nas posvečuje in v katerem kličemo Bogu: Oče; — čast, ker je hvala globlja, primernejša in popolnejša nego prošnja; — na vekov veke, ker je Bog večn. —

Zdenka S.:

Kruh za večno življenje

Homilija sv. Avguština ob Janezovem evangeliju za praznik presv. Rešnjega Telesa

Ko ljudje po kruhu in pijači želijo, da ne bi bili niti žejni niti lačni, to ne bi bilo mogoče, če ne bi ta kruh in pijača teh, ki ju uživajo, napravila nesmrtnih in nemrljivih. To je ono občestvo svetih, kjer bo mir in kjer bodo vsi popolnoma eno.

Zato nam je Gospod Jezus Kristus izročil svoje telo in svojo kri pod podobama, kjer se več delov spoji v eno.

Zato nam je Gospod Jezus Kristus izročil svoje telo in svojo kri pod podobama, kjer se več delov spoji v eno: v kruhu se združi množica zrn in v vinu se zlije množica jagod.

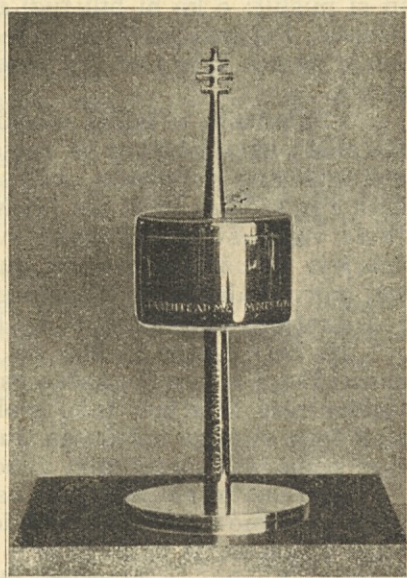
Potem razloži sv. Avgustin, kako se to zgodi.

To torej pomeni jesti ono jed in piti ono pijačo: ostati v Kristusu in njega ohraniti v sebi. Iz tega pa sledi, da kdor ne ostane v Kristusu in v komur ne ostane Kristus, brez dvoma — vsaj duhovno — ne sprejema njegovega telesa in ne pije njegove krvi: čeprav navidezno in snovno okuša skrivnost Kristusovega telesa in krvi.

Toda toliko skrivnost uživa v obsodbo, ker se je nečist drznil pristopiti k skrivnosti, ki je nihče ne more vredno prejeti, kdor ni čist in o katerih je pisano: Blagor njim, ki so čistega srca, ker Boga bodo gledali. In dalje pravi: kakor je mene poslal Oče in jaz živi v in po Očetu: tako bo tudi oni, ki mene prejme, živel po meni.

Če bi rekel: da bi jaz živel po Očetu, bi torej iz Očeta — kot večjega — zajemal svoje življenje, bi to povzročila človeška narava, v kateri ga je Oče poslal na svet. Da bi pa kdo živel po Kristusu, povzroči soudeležba na njegovi božji naravi, ko ga (človek) prejme.

Jaz torej — ponižan kot človek — živim po Očetu, človek povzdignjen živi po meni. Če je pa rečeno: živim po Očetu, živi Kri-

Arhitekt Plečnik

Jaz sem živi kruh. Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi!

stus po Očetu in ne Oče po Kristusu, je torej rečeno brez nevarnosti istovetenja.

Niti ni Kristus z besedami: Kdor mene prejme, bo živel po meni — istovetil sebe in nas, temveč se nam je razodel kot milostnega Posrednika.

Anton Karo:

Spoznaj, o kristjan, svoje dostojanstvo!

V mesecu presv. Rešnje Krvi bodo novomašniki prvič povzdignili s svojimi posvečenimi rokami kelihe s presv. Rešnjo Krvjo nad oltarji naše domovine. Kako jih bodo takrat blagrovali dobri verniki in si mislili: o ko bi bili tudi mi deležni take časti kakor so je duhovniki. Pri tem pa se ne zavedajo, kako silno visoko dostojanstvo imajo že kot kristjani. To zavest poživiti je prva naloga Katoliške akcije.

»Duhovniki v laični obleki« se pogosto imenujejo sodelavci v Katoliški akciji. Kakor je zapisal že sv. Avguštin: »Mi imenujemo vse kristjane duhovnike, ker so vsi udje enega in edinega Duhovnika.« In sedanji sveti oče Pij XI. se obrača s sledečimi besedami na škofo vsega sveta: »Povejte svojim vernim laikom, da so, ako sodelujejo združeni s svojimi duhovniki in škofi na delu apostolata ter individualnega in socialnega odrešenja, bolj ko kedaj izvoljen rod, kraljevo duhovstvo, sveto ljudstvo.«

Ni bolj častne službe ko sodelovati z Bogom pri rešitvi duš, služiti Bogu za orodje, katerega se blagovoli posluževati. Kedaj bodo vendar naši kristjani tako globoko prepričani o visokem dostojanstvu tega svojega splošnega duhovništva, da bodo imeli za največjo čast pomagati posvečenim duhovnikom pri posvečevanju sveta.

Ako govorimo dandanes na verskem področju o »poklicu«, menimo navadno duhovniški poklic. Ko pa apostol Pavel rabi ta izraz, misli s tem božje poklicanje h krščanstvu. Ne gremo predaleč, ako rečemo: Z očmi, s katerimi gledamo danes dostojanstvo duhovništva, svetost duhovskega stanu ter vzvišenost mašniškega posvečenja, so nekdanj gledali na dostojanstvo krščanstva, svetost krščanskega stanu in vzvišenost zakramenta sv. krsta.

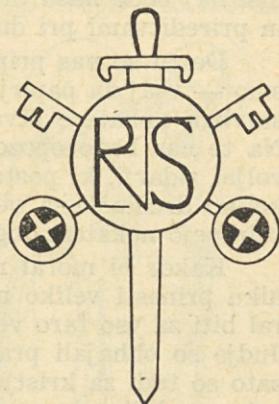
Sv. pismo uporablja izraz poklic za sv. krst, ne kakor da bi ne bilo posebnega svečenitva, marveč ker je korak od krsta do mašništva majhen v primeri s silno razdaljo, ki loči krščenega človeka od nekrščenega. Kakor za mašništvo je tudi za krščanstvo potrebno dvojno: poklic in posvečenje. Zato imenuje sv. Pavel pogosto kristjane: »poklicane svete«. Isto vsebujejo besede v 2. listu Tesaloničanom 2, 13: »Mi pa moramo za vas, od Gospoda ljubljene bratje, vedno Boga hvaliti, da vas je od začetka izvolil za zveličanje s posvečevanjem Duha in z vero v resnico. V to vas je tudi poklical po našem evangeliju, da dosežete slavo našega Gospoda Jezusa Kristusa.«

Ali se zavedamo, kaj je najgloblji učinek prvega zakramenta — sv. krsta? Navadno mislimo, da očiščenje od grehov. Toda od-

rasel kristjan, ki bi nevredno prejel ta zakrament, tega niti deležen ne bi bil. Pač pa prejme vsakdo pri krstu neizbrisno znamenje kristjana. Sv. Tomaž Akvinec pa razlaga kot bistvo tega znamenja: deležnost na Kristusovem duhovništvu. Sv. krst torej kristjana posveti za splošno duhovništvo.

Kako nekaj čudovito velikega je to, za-sluti le tisti, ki pozna vzvišenost Kristusovega najvišjega duhovstva, ki še vedno nepre-stano odrešuje in posvečuje svet po dvoj-nem orodju: po posebnem službenem duhov-ništvu in po splošnem. Torej je vsak kristjan poklican že po sv. krstu k najvišji časti, da pomaga najvišjemu Duhovniku Kristusu in posebnemu duhovniku pri odrešenju duš s svojo molitvijo, besedo, zgledom in žrtvami.

S tem najčastnejšim sodelovanjem se izkažeš hvaležnega za neizmerno visoko do-stojanstvo krščanstva. Cenimo vendar to čast višje ko vse drugo in živimo vedno do-stojno tega dostojanstva. Saj nas vsako leto na sveti večer tako resno opominja sv. pa-pež Leon Veliki v 6. berilu: »Spoznaj, o kristjan, svoje dostojanstvo! In ko si postal deležen božje narave, se ne vrni z nevrednim življenjem v staro nizkotnost. Pomni, katere glave in katerega telesa ud si. Spominjaj se, da si bil rešen iz oblasti teme in prestavljen v božjo luč in kraljestvo.«

Petrus et Paulus — sta-rokrščanski napis za apo-stola Petra in Pavla — sta nas učila postavbo živ-ljenja

Janez Oražem, kaplan:

Farne slovesnosti in prireditve

Kakor modri zidarji skušamo graditi duhovno stavbo naše farne skupnosti. Naša pisma so bila nov kamen za to tako potrebno zgradbo. Pokazali so nam stavbni prostor, na katerem se mora dvigniti ponosna stavba naše fare. Katoliška cerkev je to, v kateri je vsaka fara kot majhna živa celica, ali kar kratko: cerkev v ma-lem. Veliko družino božjih otrok smo našli za naše majhne poglede uresničeno v domači fari. V farni cerkvi pri krstilniku smo našli rojstno hišo vse družine, v farni maši občestveno daritev, v družin-skem obedu sv. obhajila pa skupno mizo. Sv. krst, sv. Rešnje Telo, in drugi zakramenti so tiste skrivnostne sile, ki nas kakor železne prečke vežejo med seboj, da smo trdna stavba, ki je polna božjega življenja. Glavni zidar te božje stavbe je župnik, ki s krstom vsa-kega vzida kot živ kamen v duhovno hišo (1 Petr, 2, 4—5), s po-ukom primerno obdela, z zakramentalno odvezo zaceli razpoke in z evharistijo tesno pridruži vogelnemu kamnu, ki je Kristus. Pomoč-nik pri tem delu je mlajši brat-kaplan, delavci pa vsi farani. Za delo so bili poklicani s sveto birmo, v vajeniški šoli farnih duhov-nikov pa se izučijo za kvalificirane delavce — apostole. To je Kato-

liška akcija. Notranje — nadnaravna povezanost pa naj se pokaže tudi na zunaj. Organizacije v fari naj obsegajo in delajo za vso faro, pa naj že bodo gospodarske, kakor rože na oknih in red pri hiši naj bodo naša društva s svojimi domovi, knjižnicami, sestanki in prireditvami pri duhovni stavbi naše fare.

Do tu so nas pripeljala naša pisma. Skoraj bi lahko dejali, da smo — vsaj na papirju — dogradili našo farno skupnost. So pa pri stavbah nekatere stvari, ki jih je treba zmeraj sproti obnavljati. Na te nas bodo opozorila nadaljna pisma. Za danes kakor zadovoljni zidarji, ki postavijo na dograjeno stavbo mlajček, poglejmo, koliko družinskega veselja in nove pobude za skupnost nam lahko prinesejo nekateri dogodki, ki jih doživljamo leto za letom.

Kakor bi moral rojstni, oziroma krstni dan vsakemu posamezniku prinesiti veliko notranjega veselja in hvaležnosti, tako bi moral biti za vso faro velik praznik obletnica posvečenja farne cerkve. Judje so obhajali praznik posvečenja svojega templja osem dni; zato so tudi za kristjane taki dnevi prazniki z osmino. V srednjem veku so bili celo zapovedani in so jih obhajali z velikimi slovesnostmi. Radi posvetnih razvad pa ga je papež Urban VIII. črtal iz števila zapovedanih praznikov in dandanes celo vse cerkve ene škofije obhajajo obletnico svojega posvečenja na isto — žegnanjsko — nedeljo, ki pa gre mimo nas kot vsaka druga nedelja. »Žegnanje« svoje farne cerkve pa obhajamo obenem s praznikom farnega patrona.

Pri posvečenju dobi cerkev kakor otrok pri krstu posebno ime, ki se brez dovoljenja svetega očeta ne more spremeniti: (Can 1168, § 1.) Svetnik, čigar ime nosimo, je naš poseben zaščitnik in zagovornik pri Bogu. Za cerkev pa vrši to službo patron. Kakor z veseljem in morda celo z zunanjo slovesnostjo obhajamo svoje godove, tako bi morala tudi fara slovesno obhajati god farne cerkve. Dober kristjan gre za svoj god k sv. obhajilu. Kaj bi bilo lepšega, kakor če bi se za žegnanje zbrala vsa fara pri obhajilni mizi v farni cerkvi. Za god vsi hite domov, hiša se pospravi in osnaži, na mizo pride kaj boljšega, zberejo se prijatelji, ponekod imajo kar celo slovesnost. Ali ne bi bilo lepo, če bi tudi farani za farno proščenje hiteli v farno cerkev, že prej pa vsi — ne samo župnik, njegova kuharica, cerkovnik in morda še nekaj deklet — poskrbeli za lepo okrasitev, z bogatim darovanjem pa privoščili farni cerkvi kak kos nove obleke ali kaj drugega? Zunaj cerkve pa naj bi bila še kaka slavnostna farna prireditev: igra na prostem, tabor ali kaj podobnega! Tu bi društva vršila prekrasno farno službo, vsi farani pa bi se zavedli, da so eno v Kristusu in eno v življenju in bi imeli dovolj zunanjega in notranjega veselja. Pri nas pa je farno žegnanje dan greha po gostilnah, plesih, veselicah in pretepih. Čemu to, dragi farani?

V cerkvenem letu so poleg farnega žegnanja še drugi dnevi, ki nam kar sami kličejo k družinski skupnosti: Adventni čas s pravico na božič, postni čas s pripravo na vel. noč, miklavževanje in prav tako pust. Vedno bi se dala zbrati vsa farna družina, bodisi

v resni pripravi — duhovne vaje, misijon, resne igre — bodisi v poštenem veselju (prireditve igre).

Od leta do leta pa doleti faro ta ali oni izredni praznik: na primer stoletni jubilej ustanovitve župnije. Kako drugo leto morda prinese jubilej domačega župnika. Ne gre pri tem za njegovo osebo, kajti »nič ni, kateri zaliva, in nič, kateri sadi, ampak kateri daje rast, Bog« (1 Kor, 3, 7). Po duhovniškem posredovanju smo pri Bogu, kar smo. Bogu hvalo zato na jubilejne dneve duhovniškega dela med nami! — Še drugič pa morda pokliče Bog našega farana, brata našega pred oltar. Vsaka nova maša bi morala biti farni praznik prve vrste, ne radi novomašnika, marveč radi milosti, ki jo je Bog izkazal vsej fari.

Še ta in oni dogodek bi lahko zajel vso faro. Marsikatero tako priliko za poglobitev farne zavesti bomo še doživeli. Takrat ne smemo biti brezbrizni, ozkosrčni in sebični, češ, kaj me briga, župnik naj gleda! Župnik gotovo, a z njim mi vsi kot otroci z očetom! Pri farnih slovesnostih mora sodelovati vsa fara, notranje in zunanje; v cerkvi in izven nje, pri duhovni obnovi in zunanjih prireditvah, drugače to niso farni prazniki. Pa škoda zanje. Veliko časnega veselja in nadnaravne družinske sreče bi nam lahko prinesli.

Pozdrav v Gospodu! — Vaš duhovnik.

Marijin obisk pri teti Elizabeti

P. Md.:

Z liturgičnih slavnosti mednarodnega evharističnega kongresa v Budimpešti

Srce, višek liturgije je v presv. evharistični daritvi. Tu verniki z duhovnikom presv. evharistične darove darujejo in prejemaajo, tu se njihova soudeležnost pri sv. skrivnostih najočiteje in najstvarneje izraža. Življenje prvih kristjanov je s presv. evharistijo bilo najtesneje povezano. O tem pričajo čudoviti evharistični simboli v katakombah, to razodevajo krasni mozaiki častitljivih starokrščanskih bazilik, to potrjujejo spisi cerkvenih očetov. Ločilni znak prave krščanske vere in merilo katoliške pobožnosti je bila presv. evharistija.

V dobi liturgične obnove, mednarodnega liturgičnega pokreta pa ta misel, naše duhovno oblikovanje in rast po presv. evhari-

stični daritvi in po sadu presv. evharistične daritve, po sv. obhajilu, stopa zopet z novo lučjo, z novo življenjsko dalekosežnostjo v ospredje. Čim bodo verniki zopet doumeli, vzljubili Gospodovo daritev našega odrešenja, se je notranje in zunanje čim zavestneje in čim dejavneje soudeleževali ter ogenj z božanskega žrtvenika ponášali tudi v svoje zasebno in javno življenje, smemo upati, da bo po tej duhovni prenovi posameznikov tudi svet pričel dobivati duhovnejšo podobo.

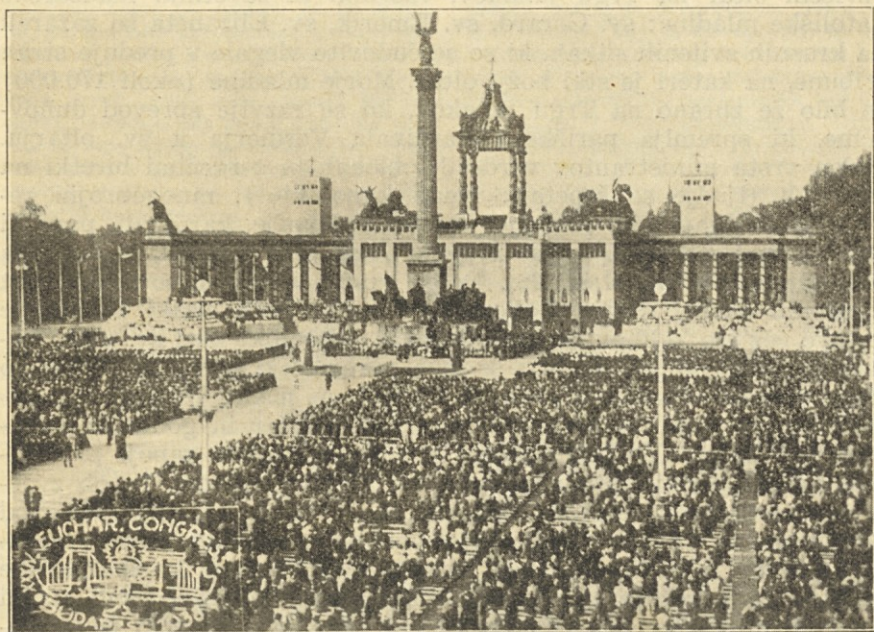
Budimpeštanski evharistični kongres je pokazal, da smemo katoličani bodro zreti v bodočnost. Pokazal je čudovite primere katoliške gorečnosti, izvirajoče iz tajnih globin, ki imajo svoj najgloblji vir v presv. evharistiji.

Nekaj prizorov, ki prelepo razodevajo globoko liturgično evharistično miselnost, čuvstvovanje in resnobno praktično vnemo, se je v tolikem obilju dojmov človeku za vedno neizbrisno vtisnilo v spomin.

Pozdravni večer v čast papeškemu legatu

Po triumfalni poti papeškega legata kardinala Evgenija Pačellija iz Rima v Budimpešto, po veličastnem sprejemu v madžarski prestolnici je v torek 24. maja v čast papeškemu legatu bil prirejen pozdravni večer širše javnosti. Za pozdravi odličnikov: zunanjega ministra Kolomana Kanye, župana mesta Budimpešte dr. Karla Szendyja, predsednika Katoliške akcije grofa Janeza Zichijja so papeškega odposlanca pozdravili tudi zastopniki vernikov: stoletni starček, mala deklica in dva dečka in zbor mladine. Stoletni starček se je šibečih se korakov pojavil na pozornici. Njegove besede so bile slabotne, a v svoji preprostosti toliko lepše in globlje. Dejal je ta preprosti stoletni kmetič, da njegova domovina prideluje pšenico in grozdje in da je ves srečen, da njegova domovina rodi ta sadež, kajti vprav po tem sadežu postaja pri sv. daritvi Jezus v zveličavni Hostiji in presv. Rešnji Krvi med nami resnično pričujoč. Kako globoka vera! In s kako svetimi mislimi je ta starček cel vek opravljal in posvečal dela svojega stanu! Za njim sta pred papeškim legatom nastopili dve skupini belo oblečenih deklic ter zaigrale staro igro »pravde« (za prehod čez reko Donavo). Nobena stranka ne mara popustiti in se podati. A glej, zdajci prinese med nje mala deklica hleb pšeničnega kruha, za njo druga sodček vina. A ni to navaden kruh ne navadno vino, zamenja na njih razodevajo, da to pomeni presv. evharistijo. Kar nenadoma je med deklicami »pravde« konec. Sestrinski si podajo roke ter zarajajo ob evharističnih simbolih, nato pa popadajo na tla ter v globoko ponižni skrušenosti zapojejo Gospodovo molitev — očenaš. Nekaj skrivnostnega je zavelo po ogromni dvorani Industrijske palače (prostora je v njej za 70 tisoč ljudi), velika papeška tiara na zlatih evharističnih žarkih v ospredju dvorane je nad rdečim purpurnom papeškega legata in drugih kardinalov dobila svojski lesk. Vera v presv. evharistijo in ljubezen do nje je iz src mladine vžigala tudi srca množicam.

V sredo, 25. maja je bil dan, ko so z vseh delov Madžarske in vseh delov sveta hitele množice kot narasle reke, da čim bliže pridejo k Njemu, ki je Stvarnik in Kralj veseljstva. Proti večeru je bila slovesna otvoritev mednarodnega evharističnega kongresa na veličastnem Trgu junakov. Trg junakov (Hősök tere) je spomenik

Trg junakov v Budimpešti, središče evharističnih slavnosti

tisočletnice madžarske države, zgrajen od umetnika arhitekta Lechnerja. V ogromnem polkrogu stoje na vsaki strani velikanske stavbe v starem klasičnem slogu: Muzej lepih umetnosti in Dom umetnikov. V sredini se dviga ogromen steber z nadangelom Gabrielom na vrhu, spodaj ob vznožju pa težki bronasti kipi predstavljajo vojvodo Arpada in šest drugih vojskovodij na iskrih konjih, ustanovitelje madžarske države. Za tem narodnim spomenikom so za mednarodni evharistični kongres zgradili še vzvišenejšo, veličastnejšo zgradbo: dva stolpa, med njima pa teraso, na katero so postavili oltar z veličastnim baldahinom, ki so ga tako po meri višine in debeline kot tudi po snovi vlili po vzoru slovitega Berninijevega baldahina nad grobom sv. Petra v Rimu. Oltar sv. Petra so tako v duhu predstavili v Budimpešto, da je njegov izraz daleč naokoli že na zunaj predstavljal katoliško vzajemnost in veseljnost. Na tem imenitnem Trgu junakov je bila otvoritev 34. mednarodnega evharističnega kongresa in tu so se potem vršile vse najvažnejše liturgične slovesnosti. Prva je bila določena za mladino.

Praznik mladine

Na Gospodov vnebohod, v četrtek 26. maja, je sveže, milo spomladansko jutro že v zgodnjih urah radostno oživel. Kakor jate pisanih metuljev na jutranji livadi so se iz vseh budimpeštanskih ulic zlivale vedno nove, vedno pestrejše in številnejše množice mladine in njihovih zastavic in zastav. Sonce je uprlo svoj obraz v vzvišeni oltar na Trgu junakov, vzorniki in zavetniki madžarske katoliške mladine: sv. Gerard, sv. Emerik, sv. Elizabeta so zažareli na krasnih svilenih slikah, ki so se čudovito vlegale v prednjo stran tribune, na kateri je stal božji oltar. Morje mladine (okoli 170.000) je bilo že zbrano na Trgu junakov, ko se razvije spreved duhovščine, ki spremlja pariškega kardinala Verdierja k sv. oltarju. Dolga vrsta ministrantov v rdečih oblekah in z rdečimi biretki na glavicah (ljudje so šepetali: »mali kanoniki«!), mnogobrojni redovniki in duhovniki, prelatje, škofje, nadškofje, kardinali, papeški legat s spremstvom, za njim stopajo duhovniki v štolah in vsakega spremljata po dva strežnika. Dolga vrsta je teh duhovnikov. Pet steklenih skrinj nosijo diakoni med njimi in v vsaki skrinji je gotovo čez sto kelihov, iz katerih bodo duhovniki med sv. mašo obhajali. Duhovniki in skrinje se lepo porazdelijo okrog in okrog po Trgu junakov. Vse čaka pričetka daritve sv. maše. Velikanski zvočniki donijo, meša se petje zvonov, zvoki fanfar in godbe in evharistične himne. Kardinal pristopi k oltarju. Mladina zapoje prvo katico mašne pesmi, zatem pa ponavlja za duhovnikom, ki ob zvočniku naprej moli, besede »Spovem se«. Potem vsi pojo »Gospod usmili se« in »Slavo«, nakar duhovnik pri zvočniku prebere praznično berilo in evangelij. Sledi skupna molitev vere, kratke darilne molitve pa povežejo lepe evharistične pesmi. Mogočno doni mašni spev »Svet si Gospod«. Visoko zgoraj oznanjajo zvončki povzdigovanje, spodaj pa se mladina pobožno trka na prsi in moli »Jezus, tebi živim, tebi umrjem, tvoj sem živ in mrtev«. Zopet kratka evharistična pesem, nakar vsi skupaj glasno molijo Gospodovo molitev očenaš. V spevu »Jagnje božje« je že čuti pritajene vzdih po božjem Odrešeniku. Mnogi so ga že kmalu ob pričetku sv. maše prejeli, kajti nad 300 duhovnikov je moralo takoj pričeti, da so v dobri pol uri mogli z božjim kruhom nasititi 150 tisoč duš. Zadnji mašni blagoslov se je razlil čez več stotisočglavo množico in mladina je skupno odmolila zahvalne molitve, nato pa je iz njenih grl privrel spev Boga polnih in v Bogu srečnih src, pesem, ki jo je mladina pela z ubranostjo svoje srečne notranjosti.

Ta mladinska slavnost je pokazala, kako tudi ogromne množice morejo pri sv. daritvi resnično liturgično sodelovati. Kratko kesanje ob pričetku, recitacija ali pesem najvažnejših mašnih delov, Gospodova molitev očenaš, kratka molitev pred sv. obhajilom, potem pa prejem sv. obhajila. Domalega vsa mladina je pri tej sv. maši kakor v prvih stoletjih krščanstva postala deležna tudi božjega sadu od daru, ki ga je darovala pri sv. maši. V lepem redu so se te ogromne množice mladine zopet raztekle s Trga junakov. Notranje soglasje se ji je izražalo tudi nazven, radost so razodevali njeni pogledi in vse njene kretnje.

(Dalje sledi)

Liturgično slovstvo

Elemente und Naturalien in der Kirche: Elisabeth von Schmindt-Pauli, 240 str., format 8°, vezana RM 4.20, broširana 3.30 RM. Delo je izšlo v Verlag der Bonifacius-Druckerei. Paderborn 1938. — Vsak, ki ljubi liturgijo, bo z veseljem segel po knjigi, ki na kratko, pa globoko in pesniško podaja početek in pomen glavnih snovnih prvin zakramentov in zakramentalov: kot voda, kruh, vino, olje, pepel, kadilo, ogenj, mešanje teh prvin itd. Ko človek to lepo knjigo prebira, dobro čuti, kako odlično je stvarstvo, saj je božje orodje, sredstvo, po katerem nas Bog očisti in posvečuje, pa ne le nas, ampak tudi našo posest. Pri posameznih prvinah je vpleten tudi ves obred posvetitve teh prvin z molitvenimi obrazci. Tako daje knjiga vsakemu, zlasti duhovniku, jasne pojme o obredih in njih pomenu, ki jih na vsakem koraku srečuje ali izvršuje.

— **Troje lepih liturgičnih knjig.** 1. Walter Eugen, Zu den Herrlichkeiten der Taufe. 2. Walter Eugen, Das Siegel der Versöhnung. 3. Walter Eugen, Die Herrlichkeit des christlichen Sterbens. Vse tri v formatu 8° (str. 90—130), cena 1.60—2 RM, izšle v založbi Herder, Freiburg i Br. — Prva knjižica, ki ima 14 slik v pojasnilo, hoče vzbuditi in poglobiti spoštovanje in večje upoštevanje temeljnega kamna naše členitve v Kristusa in našega duhovnega življenja in rasti in zveličanja — sv. krsta. Človek, ki hoče odkriti vsa tajna bogastva sv. cerkve in v njih rasti — potem pa truditi se, da bi tudi sv. cerkev rastle v nas, bo pri studiranju te knjižice uvidel, kako mlada cerkev raste iz zakramentov, zlasti iz zakramenta sv. krsta. Zavest, da je krščen, je kristjanu prve cerkve dajala svetlo moč in ponosno zmagujočo gotovost varnosti, po kateri mi danes hrepenimo. Iz teh virov moramo tudi mi črpati. In tudi moremo. Saj ni cerkev ničesar zgubila. Kar je pa zastrto, mora zasvetiti v polni svetlobi, nanovo oživetiti. Kako obnoviti v sebi milost, ki nam je bila dana pri sv. krstu, nam kaže knjižica z razlago obreda sv. krsta. V tej knjižici bo vzgojitelj našel sijajno pomoč, kako vzbuditi ljubezen in samozavest in ponos v mladem kristjanu, da bo živ na božji mladiki — sv. cerkvi, zablodemu kristjanu pa kaže pot nazaj v srečno življenje. — Druga knjižica podaja

bistvo in pomen sv. spovedi, te zadnje rešilne deske tistim, ki so grešili po sv. krstu. Četudi je danes vedno bolj pogostna spoved, je vendar na drugi strani vedno več takih, tudi na deželi, ki o sv. spovedi sploh nočejo ničesar slišati. Polni so predsodkov. Toda ko bi ti vedeli, kaj je sv. spoved, bi naravnost hiteli k temu zakramentu obnove. Sicer res noben zakrament toliko ne zahteva od prejemnika kot ta; a je zato v tem zakramentu toliko obilnejše srečanje božje pravičnosti in usmiljenja. In to: božja pravičnost in božje usmiljenje ter resnobno osebno sodelovanje dela ta zakrament ljudem tako tuj in težak. Ta knjižica pa hoče kar prehiteti vse ugovore in pokaže na izkušnjo naših src, kar zadeva greh in krivdo. In na tej izkušnji gradi pisatelj dalje. Pomen in namen greha je, da priganja človeka h pokori; pomen in namen pokore pa je, da vodi k blaženemu prepričanju, da mu je Bog odpustil. Kako je postala pokora zakrament? S tem, da se je Jezus učlovečil in tako s trpljenjem Bogu zadostil. Pri Kristusu je zadolženje in odpusčenje, krivda greha in moč odpusčenja. Cerkev pa je naprej živeči Kristus in poseda tako polnost milostnih moči. Duhovnik je namestnik Kristusa in cerkve, ki sprejema spokornika zopet v občestvo, od katerega se je oddalil po grehu. — Tretja knjižica gradi na prvi in ji je dopolnilo. Govori o smrti — najbogatšem doživljanju človeka, o krščanskem umiranju in njegovi nadnaravni lepoti. Smrt ni dana na voljo. Bog kliče in šele tedaj gremo... Smrt je torej izključno nadnaravnega značaja. Pisatelj riše resnobo smrti, ko gre za Boga ali proti njemu, in to končno veljavno, pa tudi lepoto smrti kristjana, ki je radi krsta deležen polnosti bogastva Kristusovega. Srečna odločitev smrti ni le s pomočjo Kristusa, ampak tudi v njegovo slavo. Knjižica nudi množico primerov, kako moremo in moramo izkoristiti strah pred smrtjo in koliko imamo nadnaravnih sredstev, strah premagati in se v Kristusu duhovno obogatiti na »dan rojstva za nebo«: molitve, trpljenje, sv. maša, sv. obhajilo, ki z njem postanemo eno z Kristusom. Kaj nam torej smrt more? Vsi zakramenti, zlasti pa sv. poslednje olje, ki je zakrament umirajočih, dajejo in utrjujejo življenje. Sv. mazilje-

nje se mora zato čimprej izvršiti, ob popolni bolnikovi zavesti. Mala knjižica odkriva polno skritih polnosti Kristusovih v sv. cerkvi, drami v nas zavest, da imamo v svojih rokah odločitev in da se naj tudi na nas pokaže lepota krščanskega umiranja.

P. Paulus Sondergeld O. F. M., **Christus lebt in mir**, Betrachtungen für Freunde der Liturgie und Opferseelen, str. 432 v formatu 12×16, cena broš. 3.50 RM, vez. 4.80 RM, založba Ferdinand Schöningh, Paderborn. — Znani pisatelj premišljevalnih knjig za duhovnike p. Paulus Sondergeld, katerega trije zvezki: »Haec meditare« so med duhovščino obče razširjeni — ocene teh zvezkov je pred dvema letoma prineslo tudi naše glasilo »Kraljestvo božje« — je sedaj izdal še knjigo premišljevanj za laike. Posebna vrednost teh premišljevanj je v tem, da se je pisatelj tesno naslonil na liturgijo, cerkveno leto in važnejše liturgične skrivnosti, in skuša stvarino premišljevanja vedno prikrožiti sodobnemu času in njegovim zahtevam. Pisatelj je sicer kratek, a toliko bolj klen v svoji besedi in v praktičnih navodilih za vsakdanje duhovno življenje. Poleg liturgične povezanosti pa je v tej premišljevalni knjigi dokaj prav odličnih premišljevanj iz katoliške morale in asetike, mnogo navodil za uspešen apostolat v Katoliški akciji. Delo, ki o njem sodi rothenburški škof, »da je iskra iz nebes za bogoiskateljske in Kristusa ljubeče ljudi naših dni«, katoliškim laikom toplo priporočamo.

Herman Franke, **Oesterlicher Frühling**, format 8°, str. 95, cena 1.50—2.-- RM. Založba Ferdinand Schöningh, Paderborn. — Pisatelj Herman Franke je več raziskovalec starih liturgičnih virov. S svojso mu pronicavostjo zna starih tekstom ne le najti njih notranje jedro, marveč jih v lepem jeziku tudi priobčiti modernemu bravcu. Tako je v delu »Velikonočna pmlad« iz najstarejših liturgičnih sporočil in iz sv. očetov zbral lep šopek bogatih cvetk: o veselju duhovnega velikonočnega pričakovanja, o sveti pmladi, o sinovih luči, o skrivnostnem pomenu postnega očiščevanja in o cilju spokorne poti postnega časa. Duh, ki veje iz te knjige, je duh prve cerkve. Resnoba se prelija v duhovno radost, visoki cilj krščanskega življenja blesti v žarki luči. Naši dobi, ko se duhovno obnav-

ljamo v duhu prve cerkve, je ta knjiga bogat dar.

Gemeinde in Christus Jesus, Bauplan und Gestalt einer neuen (liturgischen) Gemeinde (Sankt Paul in München), Verlag G. J. Manz, München. Hofstatt 4—6, str. 40 na najfinejšem umetniškem papirju z mnogimi ilustracija v formatu 18×23, cena: 2 RM. — To delo je nekaka spomenica na 12-letno liturgično gradnjo farnega življenja v župniji Sv. Pavla v Münchenu. Priznati je treba, da je ta fara postala vzor liturgično usmerjene in liturgično urejene fare v mestu. Ni bilo brez težav, a tesno sodelovanje vernikov laikov z duhovnikom je vse zmoglo. Zato govori ta spomenica, kako je misel farnega občestva postala živa, kako je bil položen temelj za liturgično obnovo faranov, kako danes praznujejo v tej župniji nedeljo in praznike, govori o sedmih stebrih podpornikih tega liturgičnega občestva, skratka o živi cerkvi v ljudstvu. O zgledih te vzorne liturgične župnije se bomo v našem glasilu še pozneje podrobneje pomudili.

Kirchliche Textilkunst, četrletna revija za pospeševanje cerkvene pletilne umetnosti. Izdaja v imenu Zveze nemških združenj za cerkveno umetnost v Bonnu Ella Broesch. Založba: Christophorusverlag — Herder, Freiburg i. Br., format revije 21×27, cena letno 6 RM. — Že tretje leto izhaja pri Herderju v Freiburgu elegantna revija (na 24 straneh in s krojno poljo) o cerkveni paramentiki, ki hoče v duhu liturgičnega gibanja bogoslužnim oblačilom zopet vrniti pravo religiozno obliko in vzvišeno umetniško vrednost. Gotovo ni vseeno, kakšne so zunanje oblike bogoslužnih oblačil. Kakor je cerkev v vseh vekih poudarjala in gradila taka bogoslužna svetišča, da vernike navajajo k duhovni zbranosti in dvigajo srca kvišku k Bogu, tako pa imajo tudi cerkvena oblačila, ki prihajajo v najtesnejši stik s svetimi skrivnostmi, še važnejšo nalogo, da razodevajo svetost bogoslužja in v verniku vzbujajo sveto razpoloženje. Pa tudi ne glede na to, se božjim rečem spodobi vsa dostojna čast tako po snovi, obliki in umetniški izdelavi. Čeprav je to strokovna revija, pa bi dušnemu pastirju mnogokrat prišla prav, da bi ga vzgajala v resnobnem umetniško-liturgičnem čutenju.

Izdaja: Konzorcij »Kraljestvo božje« — Tisk Tiskarne sv. Cirila, predstavnik Albin Hrovatin — Za uredništvo in izdajatelja Franc Kolenc, vsi v Mariboru